

DE BEER VAN ARSENAL STOPT

JAN ROETERS VERRUILT AANVOERDERSBAND VOOR DE WIEG VAN ZIJN DOCHTER LOU

door Bastian van de Belt

AMSTERDAM • Jan Roeters komt tegenwoordig handen tekort. Z'n dochtertje Lou (voluit Louise Anne) is zes maanden oud en vergt meer aandacht dan de hele voorhoede van een tweedeklasser bij elkaar, en dan komt ook nog de krant op bezoek voor een interview. „Voetbalschoenen op de foto? Is goed, maar dat wordt even een zoektocht. Geen idee waar die beland zijn.“ Onze blik gaat gevoelsmatig al naar buiten, want spreekwoordelijk hing Roeters zijn kicken aan de wilgen. Na 25 jaar bij één club: Arsenal.

Roeters is niet zomaar een speler. Hij is ASV Arsenal. Jarenlang lid, tien jaar aanvoerder van het eerste elftal. Rechter centrale verdediger van twee meter hoog, type boom met versnelling. Een beer in de defensie, maar geen lompe knuffel. Meer een slimme doberman in de achterhoede. Altijd op de juiste plek, altijd met overzicht, en als het moest: een doelpuntje meepikken. Nu is het klaar. Niet omdat hij niet meer kan, of moe is. „Ik ben 30, dat is niks. Geen blessures ook. Maar ik wil bij Lou zijn. En bij Roos, mijn vrouw. We doen het samen.“

Vuurwerk en applaus

De keuze voor het één betekent gedag zeggen tegen het ander. Zijn afscheid kreeg Roeters onlangs bij de laatste thuiswedstrijd van het seizoen. De wedstrijd begon met vuurwerk en applaus, de dag eindigde in de late uurtjes. Als hij eraan terugdenkt, verschijnt er kippenvel op zijn armen. „De knuffels van teamgenoten, de aanwezigheid van al mijn geliefden, de toespraak van de voorzitter en het uitbundige feest: het was een onvergetelijke dag“, vertelt Roeters, die zelfs verreweg werd in de kantine: zijn shirt werd ingelijst en kreeg een vaste plek aan de muur. Iets wat normaal alleen is weggelegd voor Arsenal-jeugdspelers die het profvoetbal halen. Al scheelde dat bij Roeters natuurlijk ook maar weinig. „De scouts hebben zitten slapen“, knipoogt hij. „Nee hoor, de Tweede Klasse paste perfect bij mij.“

Geoliede machine

Toch blijft het een grote stap voor de afstopper, die door Arsenal-vrijwilligers liefkozend hun 'grote beer' wordt genoemd. „Het blijft lastig om dit boek te sluiten. Ik liep hier binnen toen ik slechts vijf jaar oud

Jan Roeters hangt zijn schoenen aan de wilgen bij Arsenal. De boomlange verdediger wil meer tijd met zijn dochtertje Lou doorbrengen.

FOTO RICHARD SLIMONS

heeft denk ik bijgedragen aan het Arsenal-gevoel (zie kader, red.).

Wat waren Roeters' hoogtepunten? „Toch wel de nacompetitiewedstrijden. Dan speelden we ons beste voetbal, met veel spanning en een hoop publiek langs de kant. Maar eigenlijk was elke kantineavond fantastisch. Het was vaak een dolle boel met nog altijd één afzakkertje in het pittoreske Café Hans aan de Amstelveenseweg.“ Ook genoot Roeters van de trainingssessies in Barcelona.

Goede voorbeeld geven

Hij kent de Catalaanse stad en het nachtleven inmiddels als zijn broekzak, hoewel de selectie vooraf aan de staf beloofde dat het ontbijt om 07:00 uur stipt geserveerd werd. „Als aanvoerder moest ik toch het goede voorbeeld geven. Hoe ik er dan bij zat?“ Hij lacht. „Laten we dat maar niet bespreken.“

Over een dieptepunt in zijn Arsenal-tijd hoeft Roeters niet na te denken. „Dat is het overlijden van voorzitter Wim Teuling. Dat heeft er bij ons allemaal flink in gehakt. Wim is een legende, hij had alles over voor de club.“

Contributie

Einde of niet, Roeters betaalt zijn contributie voorlopig nog even door. Al is het maar om komend seizoen zo nu en dan nog even een keer mee te spelen bij een lager elftal. Ook zal hij nog vaak gaan kijken bij de hoofdmacht. Arsenal geheel loslaten, doet hij dus niet. Voor komend seizoen is Arsenal ingedeeld in de Zaterdag Tweede Klasse A. Het team zal weer worden gesteund door talloze toeschouwers. Een van hen is twee meter lang, draagt geen aanvoerdorsband meer, maar wel zijn dochtertje op de arm.

was, toevallig omdat een paar bekende jongetjes hier gingen voetballen. Die toevalligheid heeft goed uitgepakt, ik heb me nooit ergens anders kunnen voorstellen. Arsenal was toen nog een jonge vereniging, maar het voelde direct als een geoliede machine.“

Een leider is hij altijd al geweest. „Ik was pas twintig toen ik captain werd. Dat

was misschien wat gek, tussen oudere jongens – maar mijn lengte hielp. Wat voor type aanvoerder ik ben? Niet zo eentje met een grote mond of scheldwoorden. Ik probeerde altijd rustig een brug te zijn tussen trainers en spelers. Daarnaast heb ik me binnen én buiten de lijnen altijd ingezet voor het collectief. Bij ons in de selectie vormden zich geen eilandjes, en dat

Wat is toch het Arsenal-gevoel?

AMSTERDAM • Vraag bestuursleden, vrijwilligers, spelers of omstanders naar hun plezier bij Arsenal en ze zullen allemaal beginnen over het 'Arsenal-gevoel'. Maar wat is dat toch? Jan Roeters kan lachen om de vraag, maar begint dan te peinzen. „Hm, hoe omschrijven we dat het beste?“, vraagt hij zich hardop af. „Ik denk dat het begint bij de samenstelling van de club: het zijn mensen van alle ran-

gen en standen, en uit alle windrichtingen. Ik heb bij de club zo veel mensen mogen ontmoeten die ik anders nooit was tegengekomen en in mijn beleving zorgt dat juist voor een fantastische en unieke sfeer. Dit zorgt voor lange verbondenheid van mensen aan de club. Ik ben met mijn 25 jaar geen uniek verhaal, anderen zijn al langer aan Arsenal verbonden. Ik denk dat het daar bij andere clubs soms misgaat, daar zie je lang dienende spelers of vrijwilligers soms vertrekken en met hen

verdwijnt ook het club-dna. Bij Arsenal zijn we één grote familie, waardoor we dat clubgevoel goed kunnen bewaken. Ik zag het ook bij mijn afscheid, wat echt heel goed en mooi geregeld was door de vereniging. Zo goed, dat allerlei vrienden en familieleden hierover nog altijd opmerkingen maken. Ze zijn echt onder de indruk, maar dit past echt bij Arsenal. Omdat iedereen zo van de club houdt en naar elkaar omkijkt, is alles hier altijd al perfect geregeld ge-

